

Димана плената.

О! ти Димано желна Димано,
Желна Димано една у майка!
Богъ да убіетъ твоя-та майка,
Та що те скорна рано въ неделя,
Глава те изми, ми те оплети,
И ми те пуци палена жетва,
Жчменъ да жніешъ, лѣбъ да доберишъ
На два-на пѣта, на два-та друма.
Богъ да убіетъ клети Гурбети!
По пѣтъ минаха, ми те пленаха,
Ми те однесе гурбетско село,
Ми те чувале до три години,
Лете на сонце, зиме на черенъ,
Ми те сториха клета Гурбетка.
Що си стигнале три мъшки деца;
И въ говорѣтъ клети Гурбети:
„О! ти Димано, желна Димано!
Ке те прашае, право да кажишъ,
Дали си знаишъ ваше-то село
Твое-то село, таткова кука?“
И изговори желна Димана:
„О віе клети, лоши Гурбети!
Ясъ не познавамъ мое-то село,
Мое-то село, татко'а кука.“
Си излѣгале клети Гурбети,
Дѣ що въ дале два стапа въ рѣце
Два стапа въ рѣце, гургуть на рамо,
Тая да ходитъ отъ село въ село;
Право си тѣргатъ во свое село,
Пра'у си тѣргатъ при своя стрина:
„Даруй ме стрино, жити Петре-та,
Жити Петре-та, жити Павле-та!“ ---
„Айде отъ тука, клета Гурбетко!
Кай ми 'и знаишъ мой-те синови!“
Отъ тука пошла кай своя майка,
Въ застана на нейзѣ на врата: